CHƯƠNG 2185

Lướt thuyền trên biển máu

Dựa theo tính toán trên bản vẽ, mọi người nhanh chóng tìm được Khiếu Phượng Tuyền.

“Chính là nơi này!” Cố Bạch Bình điều khiển Thần Chung, dừng nó tại một chỗ trên núi: “Công tử, theo chỉ dẫn trên bản vẽ, bên dưới này hẳn chính là Khiếu Phượng Tuyền!”

Hạ Nhân hỏi: “Huyết khiếu có thể lớn đến mức nào?”

Cố Bạch Bình nói: “Toàn bộ huyết khiếu rất có thể có đường kính vài trăm trượng!”

“Cho dù vị trí chúng ta tìm được có sai lệch đôi chút cũng không sao!”

Thiên Trúc nói: “Không sai, nếu lấy thân thể lão tổ làm chuẩn thì huyết khiếu này quả thật có đường kính vài trăm trượng. Có điều vị trí chúng ta xác định là đúng hay sai thì nô tỳ không biết, nô tỳ không có thần niệm!”

“Không thể sai quá nhiều!” Trịnh Hồng Tinh đầy vẻ chắc chắn: “Vị trí ta dùng thần niệm tính ra gần như giống hệt vị trí Cố đại tỷ tính được!”

Hạ Nhân nói: “Nếu vậy thì đào ở đây!”

“Đả thông huyết khiếu, tiến vào trong cơ thể Vu Đế!”

Dưới sự thúc giục của Cố Bạch Bình, Thần Chung vốn chỉ lớn vài chục trượng bỗng nhiên mở rộng, hóa thành nghìn trượng, úp xuống bao quanh ngọn núi này.

Nước biển bên ngoài Thần Chung không thể tràn vào dù chỉ một tia.

Bốn người cùng bước ra khỏi Thần Chung, đáp xuống ngọn núi bên dưới.

Dưới chân nhớp nháp, tuy nước biển đã được đẩy sạch nhưng vẫn luôn lưu lại một chút khí tức.

“Đốt…” Trịnh Hồng Lộc vung tay, một ngọn lửa bay ra, thiêu sạch mọi dấu vết nước biển còn sót lại!

“Tiếp theo phải làm thế nào?” Cố Bạch Bình hỏi.

Thiên Trúc chỉ xuống dưới chân, nói: “Đả thông trực tiếp!”

“Sau khi đả thông, bên trong huyết khiếu tự khắc sẽ có thần lực trào ra, ngăn nước biển tràn vào!”

“Hơn nữa sau một thời gian, huyết khiếu này cũng sẽ tự khép lại!”

“Như vậy, cho dù chúng ta rời đi thì nước biển cũng không thể phá hỏng thi thể!”

“Các ngươi lùi lại một chút, để ta!” Thiên Trúc duỗi nắm đấm trắng nõn ra.

Trịnh Hồng Lộc thì trực tiếp kéo Hạ Nhân bay vào hư không.

“Phá cho ta…” Thiên Trúc hét lớn một tiếng, thần lực trong cơ thể tràn vào nắm đấm. Sau đó, nắm đấm ấy tựa như một ngọn núi nhỏ, hung hăng nện xuống mặt đất này.

Thiên Trúc liên tiếp oanh kích sáu lần nhưng vẫn không thể mở huyết khiếu.

“Chẳng lẽ vị trí không đúng?” Cố Bạch Bình hỏi.

Hạ Nhân nói: “Không thể nào. Có lẽ sức mạnh của Thiên Trúc chưa đủ, hai người các ngươi cùng ra tay, giúp cô ấy đả thông!”

Ngay sau đó, ba người đồng loạt ra tay.

Quả nhiên, mặt đất sụp vỡ, một vực sâu hình tròn rộng chừng trăm trượng bỗng xuất hiện dưới chân mọi người.

Ngay sau đó, thần lực hóa thành cuồng phong phun trào từ vực sâu, những mảnh đá rơi xuống cũng bị cuốn ngược lên.

“Đả thông rồi…” Thiên Trúc đầy vẻ phấn khích: “Công tử, chúng ta mau vào thôi. Huyết khiếu chỉ vừa được đả thông, không duy trì được bao lâu, nó sẽ tự động khép lại!”

“Mau đến đây!” Cố Bạch Bình kéo Hạ Nhân nhanh chóng tiến vào bên trong Thần Chung.

Thiên Trúc và Trịnh Hồng Lộc theo sát phía sau.

Sau khi cả bốn người đều tiến vào, Thần Chung rộng nghìn trượng đột nhiên thu nhỏ chỉ còn hơn chục trượng, sau đó vút một tiếng lao xuống vực sâu.

Ngay sau đó, nước biển bốn phía tràn ngược vào, cũng theo đó lao vào trong thần khiếu.

Có điều, bên trong thần khiếu tự nhiên phun ra một luồng thần lực, ngăn cản nước biển tràn vào!

Chí Đạo Chung thì khác, nó có thể thu nhỏ đến mức cực kỳ nhỏ. Dưới sự gia trì pháp lực của Cố Bạch Bình, nó chỉ cần mang tư thế tấn công là có thể oanh kích vào trong huyết khiếu.

Hạ Nhân ngẩng đầu nhìn lên trên, huyết khiếu khổng lồ kia chiếu xuống một tia sáng mờ.

Nhưng chỉ qua vài nhịp thở, tia sáng ấy đã từ từ biến mất.

“Phù…” Thiên Trúc thở phào một hơi, nói: “Cuối cùng cũng vào được rồi…”

“Các ngươi nhìn xem, đây chính là tình hình bên trong cơ thể lão tổ!”

Ngay sau đó, thần lực trong cơ thể Cố Bạch Bình bay ra, hóa thành một luồng sáng chiếu rọi xung quanh.

Hạ Nhân nhờ ánh thần quang nhìn ra ngoài, phát hiện xung quanh đều là những vách thịt đỏ như máu.

Trong những vách thịt ấy, các mạch máu lớn nhỏ đan xen ngang dọc hiện rõ mồn một, máu vàng trong mạch cũng không ngừng lưu chuyển.

“Chuyện này…” Hạ Nhân kinh ngạc nói: “Máu thật sự vẫn đang lưu chuyển sao?”

“Đúng vậy!” Thiên Trúc nói: “Vậy nên trái tim của lão tổ chúng ta hẳn cũng đang đập!”

Bốn người vẫn bay trong Hồng Mông Chí Đạo Chung, không dám bước ra ngoài, bởi khí tức bên ngoài thật sự quá mạnh, ngay cả cường giả Thần Vương cảnh cũng không thể chống lại!

Cái gọi là huyết khiếu là một thông đạo nối thẳng từ bề mặt cơ thể đến huyết mạch.

Thông đạo này cực kỳ nhỏ, nhỏ đến mức gần như không thể nhìn thấy.

Trên cơ thể con người có kích thước bình thường, huyết khiếu nhỏ đến mức có thể nói là gần như không nhìn thấy.

Nhưng khi thứ này xuất hiện trên người Vu Đế cao hơn trăm vạn trượng thì nó lại lớn đến mức không thể tưởng tượng.

Cuối cùng, bốn người từ huyết khiếu tiến vào huyết mạch.

Thần huyết màu vàng lập tức bao bọc lấy Chí Đạo Chung.

Thần Chung tựa như một con thuyền nhỏ giữa dòng lũ màu vàng, không ngừng quay cuồng giãy giụa.

“Không ổn…” Thiên Trúc nói: “Ta quên mất một chuyện!”

Cố Bạch Bình nói: “Đáng chết… sao bây giờ ngươi mới nói, quên mất chuyện gì?”

Thiên Trúc nói: “Sau khi tiến vào cơ thể từ Khiếu Phượng Tuyền, Thần Chung sẽ trôi theo mạch máu. Nhưng đây là một mạch máu hướng ra ngoài, dẫn đến lòng bàn chân!”

“Phương hướng của chúng ta sai rồi!”

Thần cách nằm giữa mi tâm của Vu Đế. Muốn mượn sức mạnh sấm sét của thần cách thì phải đi về phía đầu, vậy mà ngươi lại nói hiện giờ chúng ta đang đi về lòng bàn chân sao?

Hạ Nhân hỏi: “Vậy phải làm sao?”

“Không thể nào!” Cố Bạch Bình nói: “Tốc độ dòng máu ở đây cực nhanh, căn bản không thể đổi hướng. Chúng ta chỉ có thể thuận theo hướng dòng máu mà đi!”

Thiên Trúc nói: “Cũng không cần lo lắng. Sau khi máu chảy qua lòng bàn chân, nó sẽ thông qua một mạch máu khác trở về tim!”

“Có điều… chúng ta phải điều khiển Thần Chung thật tốt trong tim, để nó theo dòng máu chảy vào đúng một mạch máu cố định, như vậy mới có thể đến được khu vực có thần cách!”

“Cố đại tỷ, đến lúc đó phải trông cậy vào tỷ rồi!”

Cố Bạch Bình hỏi: “Chuyện này… khó lắm sao?”

Thiên Trúc nói: “Cũng không đặc biệt khó đâu. Chẳng qua dòng máu trong tim chảy xiết nhất, cần phải tốn thêm chút tâm sức!”

Cố Bạch Bình lập tức nuốt một viên Linh Xu đan lục phẩm: “Được, ta đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ. Đến lúc đó Trịnh muội muội nhớ giúp ta một tay!”

Không phải chờ đợi quá lâu, khoảng thời gian chừng nửa nén hương, Hồng Mông Chí Đạo Chung đã theo dòng máu quay trở lại tim!

“Đến rồi!” Thiên Trúc hét lớn: “Đến tim rồi…”

“Cố Bạch Bình, mở rộng thần niệm, đi vào mạch máu lớn thứ hai ở phía trên…”

“Sau khi tiến vào mạch máu lớn thứ hai, ở sáu mạch máu phân nhánh phía trước, chọn nhánh thứ ba, sau đó là nhánh thứ nhất…”

Bên trong tim mờ mờ ảo ảo, chẳng thể nhìn thấy gì.

Dù sao thì vào giờ phút này, Hạ Nhân chẳng nhìn thấy gì cả.

Cố Bạch Bình dùng sức mạnh thần niệm nhìn thấy mạch máu lớn thứ hai ở phía trên, nhưng dù thế nào nàng cũng không thể điều khiển đường đi của Thần Chung.

“Không được…” Cố Bạch Bình hét lên: “Sức mạnh dòng máu ở đây quá lớn, ta không thể chống lại, không điều khiển được nữa…”

Trong tiếng hét chói tai của nàng, Thần Chung theo dòng máu chảy vào mạch máu thứ hai.

“Hê…” Thiên Trúc nói: “Không ngờ lại để ngươi vô tình đi nhầm mà đúng vào được đây?”

Nhưng đáng tiếc, tuy đã đi đúng vào mạch máu thứ nhất, đến lần phân nhánh tiếp theo lại đi sai đường.

Không còn cách nào khác, bốn người chỉ có thể theo dòng máu đi vòng lại một lượt trong thi thể Vu Đế, sau đó quay về tim một lần nữa rồi tiếp tục lao đi.

Nói là lao đi cũng không đúng, bởi căn bản họ không thể khống chế được đường đi.

Thần Chung theo dòng máu, có thể đến đâu thì hay đến đó vậy.

Sau lần thứ bốn trăm ba mươi sáu, Chí Đạo Chung cuối cùng cũng theo dòng máu đi đúng vào con đường chính xác nhất, một mạch lao thẳng về phía thần cách ở sâu trong đầu Vu Đế.

CHƯƠNG 2186

Sức mạnh sấm sét, Thần Quân tầng bốn

“Tập trung tinh thần, nhanh chóng vượt qua!”

“Hồng Lộc, cô định vị trí của thần cách, dùng thần niệm canh chừng cho ta!”

Bốn người vô cùng thận trọng, tập trung tinh thần.

Thần Chung vẫn không ngừng va đập trong dòng máu một cách không theo quy luật.

Lúc thì nó thuận dòng lao lên, lúc lại quay đầu xoay ngược, tựa như một con thuyền mất kiểm soát giữa dòng nước xiết.

Trải qua khoảng hơn chục nhịp thở, Trịnh Hồng Lộc bỗng nói: “Đến rồi, phía trước chính là nơi gần thần cách nhất... Trời ơi, sức mạnh sấm sét thật khủng khiếp...”

Lời vừa dứt, đôi mắt Hạ Nhân lập tức mở lớn.

Cách đó không xa về phía trước, bên trái có một thể phát sáng màu trắng khổng lồ.

Ánh sáng bạc trắng xuyên thấu vách thịt và màng thịt, xuyên qua những mạch máu màu vàng rồi chiếu xuống vùng huyết nhục này.

Không nhìn rõ tình hình cụ thể, nhưng chỉ cần nghĩ cũng biết, đó chắc chắn là thần cách.

Khoảng cách đã gần, Hạ Nhân thậm chí còn nghe được tiếng nổ phát ra khi sấm sét bên cạnh thần cách va đập và dội ngược.

“Dừng lại...” Hạ Nhân ra lệnh cho Cố Bạch Bình.

Cố Bạch Bình nói: “Công tử... không dừng lại được...”

Thiên Trúc nói: “Đầu óc cô đâu rồi... Mở rộng Thần Chung ra, làm nó lớn hơn rồi chống lên vách mạch máu chẳng phải được sao?”

Trong lúc hoảng loạn, Cố Bạch Bình cũng không có cách nào hay hơn, chỉ đành dùng thần niệm điều khiển, chống Thần Chung mở rộng ra, lớn đến cả nghìn trượng.

Không nhiều không ít, vừa khéo chặn kín mạch máu!

Chung Chí Đạo tạm thời dừng lại ở nơi cách thần cách sấm sét không xa.

Sức mạnh sấm sét không ngừng tỏa ra từ thần cách, sau đó lướt qua màng chắn huyết nhục, mãnh liệt đánh vào bên trong Chung Chí Đạo!

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, những sức mạnh sấm sét ấy lại được Hạ Nhân thu gom, hòa vào cơ thể mình.

Chỉ một tia sức mạnh sấm sét nhỏ bé như vậy cũng khiến toàn thân Hạ Nhân tê dại, hắn không còn cảm nhận được gì, cũng không thể cảm nhận được gì.

Đúng lúc này, dòng máu bị dồn nén ở phía sau bùng phát.

Dòng nước lũ bị chặn lại dùng sức mạnh gấp mười lần bình thường, bất ngờ đẩy Chung Chí Đạo lao đi.

“Á...” Cố Bạch Bình hét lên một tiếng, Thần Chung lập tức mất kiểm soát dưới thần niệm của nàng, điên cuồng đảo lộn xoay vòng trong mạch máu.

Đồng thời nó nhanh chóng trôi theo dòng máu xuống phía dưới.

Hạ Nhân vừa bị sức mạnh sấm sét đánh trúng thân thể, nay lại bị lắc đến mức ngã nhào mấy vòng trong Thần Chung, suýt nữa ngất lịm.

May mà Cố Bạch Bình đã dốc hết khả năng, cuối cùng cũng khống chế lại được Chung Chí Đạo.

Đến đây, Chung Chí Đạo đã lao ra khỏi mạch máu trong não bộ Vu Đế, rồi lại chảy ngược về phía tim.

Thiên Trúc và Hồng Lộc đỡ lấy Hạ Nhân.

Hạ Nhân thở ra một hơi thật sâu, nói: “Không sao...”

“Vấn đề của ta không lớn, các cô đừng quấy rầy ta!”

“Trông chừng Thần Chung, chuẩn bị lần thứ hai tiến về phía thần cách!”

Hạ Nhân nhắm mắt, dẫn tia thần lôi có sức phá hoại cực mạnh trong cơ thể rửa sạch toàn bộ huyết nhục.

Quả nhiên, sức mạnh nguyền rủa trong cơ thể khi chạm phải sức mạnh sấm sét cấp bậc cao như vậy đã hơi dao động.

Tuy chỉ là một phần vạn cực kỳ nhỏ bé, nhưng cũng đủ để Hạ Nhân nhìn thấy hy vọng.

Nhưng vấn đề là dòng máu trong trái tim Vu Đế chảy xiết lại không theo quy luật, hơn nữa trái tim cực kỳ rộng lớn, bên trong tựa như một vùng biển không ngừng cuộn trào. Hạ Nhân và những người khác hoàn toàn không thể kiểm soát hướng đi của Chung Chí Đạo, chỉ có thể để Thần Chung trôi dạt ngẫu nhiên theo dòng máu.

Trôi vào mạch máu nào thì tính là mạch máu đó.

Cứ như vậy, trung bình phải thử hàng trăm lần mới có một lần đi được đến chỗ thần cách.

“Đại tỷ Cố... đừng chặn lại... ta chỉ hấp thu một tia thôi...” Hạ Nhân bảo Cố Bạch Bình điều khiển Thần Chung thuận lợi đi qua mạch máu, không cần mở rộng rồi mắc kẹt trên mạch máu.

Dù sao trong lúc họ đi qua, sức mạnh sấm sét vẫn sẽ xuyên qua huyết nhục thấm vào bên trong.

Lấy đi một tia, rồi tiếp tục áp chế sức mạnh nguyền rủa trong cơ thể.

Cố Bạch Bình về cơ bản cũng không cần tiêu hao quá nhiều thần niệm để điều khiển thần thuyền nữa, chỉ việc để nó tự do trôi dạt ngẫu nhiên trong huyết mạch Vu Đế.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt lại hơn bảy mươi vạn năm trôi qua.

Hạ Nhân không biết mình đã tuần hoàn trong cơ thể vị Thần Đế này bao nhiêu lần. Dù sao sau khi tia sức mạnh sấm sét cuối cùng tiến vào cơ thể hắn, toàn bộ sức mạnh nguyền rủa trong cơ thể cũng theo đó bị thanh trừ sạch sẽ.

“Ha ha ha ha...” Hạ Nhân kích động cười lớn, nói: “Cuối cùng cũng trở lại rồi, cuối cùng cũng trở lại rồi...”

“Công tử?” Thần niệm của Cố Bạch Bình quét qua người Hạ Nhân, nói: “Ngài, ngài, ngài...”

“Gì cơ?” Hạ Nhân có chút không dám tin.

Hắn nhìn tu vi của mình: Thần Quân cảnh tầng bốn.

Trước khi tiến vào thần mộ Vu tộc, ta vừa mới đột phá lên tầng ba.

Từ lúc rời khỏi thần mộ Vu tộc đến nay cũng đâu có bao nhiêu năm?

Tính ra cũng chưa đến mười kỷ nguyên.

Hạ nguyền rủa cho ta còn có tác dụng này sao?

“Chúc mừng công tử đột phá tu vi!”

Ba nữ tỳ thấy tu vi Hạ Nhân đột phá, cảm giác còn vui mừng hơn cả khi bản thân đột phá.

Hạ Nhân mỉm cười, nói: “Tốt, hôm nay cuối cùng công tử đây cũng thoát khỏi xiềng xích!”

“Sức mạnh nguyền rủa đáng chết, đừng để ta điều tra ra kẻ nào đã nguyền rủa ta, nếu không ta nhất định sẽ giết chết hắn!”

Thật ra không cần điều tra cũng biết, tám chín phần là lão tổ nhà Thiên Ngô.

“Công tử, bây giờ phải làm sao?” Thiên Trúc hỏi: “Chúng ta có rời đi không?”

Hạ Nhân nhìn xung quanh, nói: “Đúng vậy... Nếu sức mạnh nguyền rủa trong cơ thể ta đã được giải trừ, vậy chúng ta cũng có thể rời đi rồi!”

“Có điều... thi thể lão tổ nhà Thiên Trúc, cô không mang đi sao?”

Thiên Trúc mừng rỡ: “Thật sự có thể mang đi sao?”

Hạ Nhân cười nói: “Ta cũng không biết, lát nữa sẽ thử xem!”

Lúc mới lẻn vào đây, Hạ Nhân đã bảo Cố Bạch Bình thử xem có thể đưa toàn bộ thi thể Đế vào không gian của Hồng Mông Chí Đạo Chung hay không.

Nếu được thì có thể rời khỏi biển Vô Vọng này.

Không gian bên trong Hồng Mông Chí Đạo Chung chỉ rộng mười vạn trượng, về sau chắc chắn sẽ tăng theo sự gia tăng tu vi của chủ nhân, nhưng hiện giờ vẫn không thể chứa thi thể dài hơn trăm vạn trượng này.

Ta còn có Hồng Mông Tử Kim Côn và hồ lô da xanh!

Không gian trong những bảo vật này đủ rộng.

Trước đó không có thần niệm nên không thể sử dụng những vật phẩm này, thậm chí giấu trong cơ thể cũng không lấy ra được, nhưng hiện giờ thần lực và thần niệm đã khôi phục, mọi thứ đều có thể sử dụng.

Nếu có thể thu thi thể Đế lại mang theo bên mình thì lợi ích sẽ vô cùng lớn.

Thứ nhất, sau này nếu lại trúng nguyền rủa, có thể tùy thời dùng sức mạnh sấm sét để loại bỏ.

Thứ hai, máu có thể đưa cho Vu tộc, để Thiên Trúc tu luyện.

Thứ ba, có thể vứt thi thể vào tiểu thế giới để nuôi dưỡng một số thiên tài địa bảo.

“Cố Bạch Bình, Thiên Trúc, hai người bàn bạc xem phải làm thế nào để đi ra khỏi thi thể Đế này!”

“Sau khi ra ngoài, ta sẽ thu thi thể vị Thần Đế này lại!”

“Vâng!” Hai người bắt đầu nghiên cứu.

Ra ngoài cũng đơn giản, chỉ cần đợi Chung Chí Đạo đi vào cuối một mạch máu cố định nào đó, nơi có sức mạnh khí huyết yếu nhất, sau đó lập tức tiến vào huyệt khiếu của Vu Đế. Mượn lực lượng phun trào trong huyệt khiếu là có thể rời khỏi thi thể Đế.

Bốn người lại đợi đủ mấy năm, Chung Chí Đạo mới ngẫu nhiên trôi đến cuối mạch máu cố định kia. Sau đó, ba người cùng thi triển thần niệm khống chế Thần Chung, trực tiếp tiến vào huyệt khiếu.

Thần niệm của Hạ Nhân ầm ầm mở rộng, quét ra bên ngoài.

Bên ngoài Thần Chung là biển nước màu xanh nhạt vô cùng vô tận.

“Vút...” Hắn lấy Càn Khôn Châu ra trước tiên.

Đáng tiếc Càn Khôn Châu không thu thành công, bởi vì không gian bên trong Càn Khôn Châu cũng không đủ rộng.

CHƯƠNG 2187

Đối thoại, sống lưng lạnh toát

Hạ Nhân vung tay, ba người từ không gian bên trong Côn Hồng Mông Tử Kim bước ra.

Ô Na Na, Chu Đống và Ân Phán Ưng!

Bọn họ nhìn quanh, kinh ngạc một phen.

Ánh mắt Hạ Nhân quét qua, tu vi của ba người cũng hiện rõ.

Suốt thời gian dài như vậy, cuối cùng cả ba cũng đã tiến vào Thần Ngự cảnh.

“Ta đổi cho các ngươi một nơi khác!” Hạ Nhân lấy hồ lô da xanh ra, nói: “Trong tiểu thế giới này có vô số thần thảo và thiên tài địa bảo, các ngươi qua đó trông nom, thu hái cho tốt!”

Hắn vung tay, lại thu ba người vào thế giới trong hồ lô da xanh.

Sau đó Hạ Nhân mới cầm Côn Hồng Mông Tử Kim lên, hướng về dãy núi hùng vĩ bên dưới quát lớn: “Thu…”

Thi thể Vu Đế khổng lồ kia thế mà thật sự bị Hạ Nhân một hơi thu vào tiểu thế giới bên trong Côn Hồng Mông Tử Kim.

Sở dĩ chuyển ba người Chu Đống ra khỏi không gian là vì Hạ Nhân sợ họ bị khí tức tỏa ra từ thi thể Vu Đế đè chết.

Vu Đế tuy đã chết từ vô số ức vạn năm, nhưng khí tức kinh thiên tỏa ra từ đế thi kia cũng đủ nghiền một tu sĩ Thần Ngự cảnh thành mảnh vụn!

Thu đế thi xong, mấy người liền điều khiển Chí Đạo Chung nổi lên trên.

Mấy tháng sau, họ trở về hòn đảo nhỏ kia!

“Công tử, giờ ngài cũng đã khôi phục thần niệm rồi, Chí Đạo Chung này vẫn nên trả lại cho ngài!” Cố Bạch Bình đưa Chí Đạo Chung trở lại trước mặt Hạ Nhân.

Thiên Trúc hỏi: “Công tử, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Hạ Nhân lắc đầu: “Không đi đâu cả, ta muốn bế quan một thời gian ở đây!”

Hạ Nhân vung tay, dựng lên một trận pháp Cấm Thần nho nhỏ, sau đó chui vào trong.

Trước hết, hắn cần củng cố tu vi của mình.

Thứ hai là luyện hóa thần khí.

Nếu thần niệm và thần lực đã trở lại, tu vi của bản thân cũng tăng lên một tầng, vậy thì nhất định phải kéo chiến lực lên mức tối đa.

Đồng thời, Hạ Nhân cũng rất tò mò, rốt cuộc quyển Thất Chú Thư được gọi là kia sau khi luyện hóa sẽ có tác dụng gì?

Vốn định tặng Thất Chú Thư cho Vương sư huynh, nhưng giờ Hạ Nhân lại quyết định tự mình luyện hóa.

Trước tiên thăm dò bí mật của đạo nguyền rủa, sau đó quay lại đưa sách cho Vương sư huynh cũng chưa muộn.

Có điều tiếp theo Hạ Nhân không vội luyện hóa Thất Chú Thư ngay, mà trước tiên luyện hóa Chí Đạo Chung.

Mấy trăm năm sau, Chí Đạo Chung hoàn toàn được luyện hóa.

Tiếp theo, hắn tiếp tục luyện hóa Thất Chú Thư.

Vừa luyện hóa tầng thứ nhất của Thất Chú Thư, Hạ Nhân đã cảm thấy thần niệm của mình bị một nguồn sức mạnh thần bí và tà ác kéo đi.

Hắn muốn chống cự, nhưng lại không thể chống cự.

Hạ Nhân cảm thấy mình giống như một chiếc thuyền con giữa dòng nước xiết, chỉ có thể bị nguồn sức mạnh khổng lồ chưa biết kia cuốn đi.

Lúc này, thần niệm của hắn đã không thể khống chế thân thể nữa.

Rất nhanh, thần thức Hạ Nhân dần tỉnh táo lại, hắn nhìn về bốn phía.

Đây là một không gian vô tận tràn ngập khí tức màu xám đen.

Trong không gian, ngoài loại khí tức màu xám đen này ra thì chẳng có vật gì khác.

Không biết đã qua bao lâu, phía trước truyền đến một tiếng thở dài nặng nề.

Thần niệm của hắn quét ngang ra, nhưng lại không quét thấy bất cứ thứ gì.

“Ngươi là…” Hạ Nhân thử lên tiếng: “Tàn hồn trốn trong Thất Chú Thư, muốn đoạt xá ta sao?”

“Ta nói cho ngươi biết, ông nội ngươi không dễ bị đoạt xá đâu!”

“Haiz…” Tiếng thở dài kia lại truyền đến.

Hạ Nhân hoàn toàn không nhìn thấy người, cũng không cảm nhận được bất kỳ sinh linh nào.

Nhưng giọng nói lại truyền đến từ hư vô: “Ngươi tin vào nhân quả không?”

Trong nháy mắt, Hạ Nhân nghĩ đến rất nhiều khả năng: Đây là tàn hồn của chủ nhân Thất Chú Thư trước kia sao?

Hay là khí linh của Thất Chú Thư?

Ai biết được trong câu này giấu cái bẫy gì?

Lỡ ta trả lời, thần thức bị khống chế thì phải làm sao?

Đúng lúc Hạ Nhân đang điên cuồng đấu trí với không khí, một giọng nói khác xuất hiện!

“Nhân quả?” Đây là giọng nữ: “Tin thì có, không tin thì không?”

Toàn thân Hạ Nhân tê dại: Mẹ kiếp… bên trong này không chỉ có một tàn hồn sao?

“Vậy ngươi nói cho ta biết, trong tưởng tượng của ngươi, Thần giới có phải là thế giới cao nhất trong vô số thế giới hay không?”

“Ngươi có cảm thấy mọi thứ ở Thần giới đều có người điều khiển ở phía sau không?” Giọng nói máy móc lại vang lên.

Giọng nữ tiếp lời: “Không biết… nhưng mọi thứ ở Thần giới đều do Chúa Tể đại nhân định đoạt…”

“Còn về nhân quả mà ngươi nói, bản cung cho rằng chỉ cần tu vi đủ cao thì có thể nhảy ra khỏi nhân quả!”

“Có lẽ vậy!” Giọng nói máy móc lại truyền đến: “Những chuyện mơ hồ như thế, e rằng Chúa Tể đại nhân cũng chưa chắc đã nhìn rõ… Nhưng nếu nói trên đời này không có nhân quả thì ta không tin, bởi vì ta đã thấy quá nhiều nhân quả…”

“Những người đó… những bằng hữu cũ của ta!”

“Bọn họ có quyền thế kinh thiên, có thủ đoạn điều khiển toàn bộ Thần giới!”

“Bọn họ khiến cả Phong Hào Thần Đế cũng phải run rẩy!”

“Thế mà cuối cùng chẳng phải tất cả đều biến thành những ngọn núi thịt vô dụng hay sao?”

Người phụ nữ nói: “Ta không hiểu lắm ý của ngài!”

Lúc này Hạ Nhân cuối cùng cũng hoàn hồn: Từ đầu đến cuối chẳng ai hỏi ta cả.

Mẹ nó chứ… đây là cuộc đối thoại của hai người.

Cuộc đối thoại của hai người tồn tại trong hư không.

Có lẽ họ cũng chẳng phải tàn hồn hay khí linh gì cả.

Nhưng… tại sao ta lại nhìn thấy những thứ này?

Trong hư không, giọng nói máy móc và giọng nữ đều biến mất!

Một nhịp thở, hai nhịp thở, ba nhịp thở… không biết đã qua bao lâu, tiếng thở dài nặng nề lại truyền đến.

“Bây giờ Thất Chú Thư này đã là của ngươi rồi sao?”

Giọng nữ nói: “Phải… khí vận của bản cung dồi dào, vốn không hề tranh đoạt, vậy mà cơ duyên lại chủ động rơi vào tay ta!”

“Ngươi là ai?” Người phụ nữ hỏi.

Giọng nói máy móc không trả lời câu hỏi của người phụ nữ, mà tiếp tục hỏi: “Vị đại khí vận giả đáng kính, có thể nói cho ta biết Thất Chú Thư hiện giờ còn lại mấy trang không?”

Người phụ nữ nói: “Câu hỏi của ngươi thật kỳ lạ, Thất Chú Thư chẳng phải vẫn luôn có hai mươi ba trang sao?”

Giọng nói máy móc một lần nữa phớt lờ câu hỏi ngược của người phụ nữ, nói: “Haiz... tất cả đều là hư ảo!”

“Dùng đạo nguyền rủa khống chế thiên hạ, khiến Phong Hào Thần Đế nghe danh đã kinh hồn!”

“Chúng sinh trong thiên hạ run rẩy sợ hãi!”

“Cuối cùng vẫn khó thoát khỏi hai chữ nhân quả mà thôi!”

“Ngươi đã giết bao nhiêu người, làm bao nhiêu chuyện!”

“Trong cõi u minh, luôn có một món nợ được ghi lại!”

“Nếu một ngày nào đó Thất Chú Thư biến mất, thiên hạ sẽ ra sao?”

“Chẳng qua là bụi về với bụi, đất về với đất, trật tự được tái lập!”

“Nhưng những kẻ ở trên cao kia, cuối cùng cũng sẽ bị phản phệ... Thần giới muôn màu muôn vẻ như vậy, chẳng lẽ nơi quy túc cuối cùng lại là bị từng đống Thái Tuế không có ý thức nuốt chửng hay sao?”

Nói xong, giọng nói máy móc biến mất.

Chỉ còn người phụ nữ điên cuồng truy hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Ba nghìn Thần Đế, không ai trường tồn vĩnh hằng, đạo nguyền rủa của ta cũng không ngoại lệ. Ngoại trừ Chúa Tể Chi Thần, tất cả những thứ khác chẳng qua đều là những chiếc đĩa trôi theo dòng nước mà thôi, ta còn bận tâm đến nhân quả làm gì?”

Giọng nói của người phụ nữ cũng dần biến mất.

Sau hơn mười nhịp thở, ý thức thần niệm của Hạ Nhân lại rút ra khỏi không gian thần bí kia.

Giờ khắc này, mồ hôi lạnh chảy ròng sau lưng hắn, toàn thân run rẩy.

Tại sao nơi đó lại lưu lại một đoạn đối thoại như vậy?

Tại sao Thất Chú Thư ta nhận được lại có mười hai trang?

Hay là trong vô số vòng luân chuyển qua năm tháng, Thất Chú Thư này đã thất lạc một phần?